

Sygnatura akt I Cupr 1293/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 5 marca 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Marzena Sznajderska

Protokolant:Maja Ruda

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2013 roku we Wrocławiu

sprawy z powództwa G. W.

przeciwko D. F.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego D. F.na rzecz strony powodowej G. W.kwotę 122,40 zł (sto dwadzieścia dwa złote i czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 09 września 2009 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt I Cupr 1293/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa G. W.wniosła o zasądzenie nakazem zapłaty od pozwanego D. F.kwoty 122,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tejże kwoty liczonymi od dnia 9 września 2009 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Uzasadniając swoje żądanie strona powodowa wskazała, iż w czasie kontroli dokumentów przewozu prowadzonej w dniu 25 sierpnia 2009 roku na linii 941 stwierdzono, że pozwany nie posiadał ważnego biletu za przejazd. Wobec braku ważnego biletu za przejazd, powód zobowiązany był do uiszczenia opłaty dodatkowej. Na żądanie pozwu złożyła się należność przewozowa w kwocie 2,40 zł oraz opłata dodatkowa w kwocie 120 zł. Pomimo wezwania do zapłaty, należność nie została przez pozwanego uregulowana.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, iż linia nr 941 nie kursuje ani nigdy nie kursowała we W., więc nie było możliwości, aby kiedykolwiek podróżował taką linią, a ponadto rzekomy przejazd miał miejsce w dniu 25 sierpnia 2009 roku zatem z dniem 25 sierpnia 2010 roku żądanie uległo przedawnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przeprowadzona w dniu 25 sierpnia 2009 roku w pojeździe linii nr 12 kontrola wykazała, iż pozwany D. F. jechał bez ważnego biletu. Dokonujący kontroli pracownik strony powodowej wystawił wezwanie do zapłaty na kwotę 122,40 zł, które pozwany zaakceptował własnoręcznym podpisem. Na powyższą należność złożyła się należność przewozowa w kwocie 2,40 zł oraz opłata dodatkowa w kwocie 120 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty z 25.08.2009 r., k. 32,

Pismem z dnia 28 września 2009 roku strona powodowa ponownie wezwała pozwanego do zapłaty należności w terminie 7 dni. Przesyłka zawierająca wezwanie do zapłaty odebrana została przez żonę pozwanego dnia 7 października 2009 roku.

dowód: wezwanie do zapłaty z 28.09.2009 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, 42, 43,

przesłuchanie pozwanego, k. 54

Pozwanemu zdarzało się podróżować pojazdami komunikacji miejskiej bez uiszczania opłat za przejazd.

dowód: przesłuchanie pozwanego, k. 54

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (Dz. U. z 1984 roku, nr 53, poz. 272 z późn. zm.) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Pozwany w dniu 25 sierpnia 2009 roku podróżował środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu, wobec czego strona powodowa obciążyła go opłatą w łącznej wysokości 122,40 zł, na którą złożyła się należność przewozowa w kwocie 2,40 zł oraz opłata dodatkowa w kwocie 120 zł.

Możliwość uchylecia się od zaspokojenia roszczenia poprzez podniesienie zarzutu przedawnienia wynika z treści art. 117 § 2 k.c. Na mocy art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczenia obliczony może zostać na zasadach ogólnych lub też wynikać z przepisów szczególnych. Wyjątkiem od ogólnych terminów przedawnienia wskazanych przepisem art. 118 k.c. są chociażby roszczenia wynikające z prawa przewozowego, które przedawniają się z upływem roku, o czym stanowi art. 77 ust. 1 w/w ustawy. Zgodnie z treścią art. 77 ust. 3 pkt 4 prawa przewozowego bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę rozpoczyna się z dniem, w którym zapłata powinna była nastąpić.

Wpływ na bieg terminu przedawnienia wynikającego z prawa przewozowego wywiera toczące się postępowanie reklamacyjne bądź windykacyjne, albowiem zgodnie z treścią art. 77 ust. 4 w/w ustawy bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty. Okres ten sprecyzowany został treścią art. 75 ust. 2 prawa przewozowego, zgodnie z którym reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty. Ponadto art. 75 ust. 1 prawa przewozowego dopuszcza dochodzenie roszczeń wynikających z prawa przewozowego na drodze sądowej przewoźnikowi dopiero po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty.

Skoro zatem już w dniu zdarzenia tj. 25 sierpnia 2009 roku pozwanemu zostało doręczone wezwanie do zapłaty, uznać należało tym samym, iż bieg przedawnienia rozpoczął się i równocześnie uległ na podstawie art. 77 ust. 4 prawa przewozowego zawieszeniu. Wobec braku odpowiedzi pozwanego na wezwanie do zapłaty bieg terminu przedawnienia pozostawał w zawieszeniu aż do uznania bezskuteczności tego wezwania tj. przez okres 3 miesięcy. Wznowienie biegu terminu przedawnienia niniejszego roszczenia nastąpiło zatem dnia 25 listopada 2009 roku. Wbrew twierdzeniom pozwanego roszczenie ulegało przedawnieniu nie dnia 25 sierpnia 2010 roku, a w dniu 25 listopada 2010 roku. Zgodnie zaś z treścią art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca. Skoro zatem strona powodowa wystąpiła z powództwem w niniejszej sprawie w dniu 16 września 2010 roku, zarzut przedawnienia roszczenia podnoszony przez pozwanego okazał się nieskuteczny i dlatego też nie zasługiwał na uwzględnienie.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż kontrola biletów, w trakcie której stwierdzono u pozwanego brak dokumentu przewozu miała miejsce dnia 25 sierpnia 2009 roku. W treści obu wezwań do zapłaty skierowanych do pozwanego wskazano, iż przejazd miał miejsce w pojeździe kursującym na linii nr 12 w dniu 25 sierpnia 2009 roku. Oznaczenie w treści pozwu linii komunikacyjnej jako 941 wynikało zatem z wystąpienia omyłki pisarskiej i nie miało w ocenie Sądu znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. W świetle nie kwestionowania treści kierowanych do pozwanego wezwań do zapłaty oraz przyznaniu faktu okazjnego podróżowania bez uiszczenia opłaty za przejazd, a nadto wskazanych przez kontrolerów prawidłowych numerów dowodu osobistego pozwanego, Sąd uznał żądanie pozwu za zasadne. Pozwany kwestionując zasadność żądania zasłania się niepamięcią faktów związanych ze zdarzeniem.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono zgodnie z żądaniem strony powodowej na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

Powództwo uwzględnione zostało w całości, zatem orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 98 § 1 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Strona powodowa w niniejszej sprawie poniosła koszty w postaci opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30 zł oraz honorarium reprezentującego ją radcy prawnego w kwocie 90 zł (§ 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. z 2002 roku, nr 163, poz. 1349 z późn. zm.), co łącznie wyniosło 90 zł. Biorąc pod uwagę sytuację majątkową pozwanego, uzyskiwane zarobki w wysokości 2000 zł netto, Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążenia go kosztami postępowania.